

Leżenie krzyżem i uklęknięcie

Rzucenie się twarzą na ziemię i rozpostarcie ciała na ziemi to leżenie krzyżem. Formą bardziej umiarkowaną jest uklęknięcie i tak głębokie skłonienie tułowia, aby można było czołem dotknąć ziemi albo ucałować stopy osoby, której oddaje się cześć. Zarówno leżenie krzyżem, jak i jego umiarkowana forma służy okazaniu najwyższej czci albo jest aktem adoracji. Według rytu rzymskiego na początku wielkopiątkowego nabożeństwa celebrans i jego asysta powinni leżeć krzyżem. Postawa ta ma wyrażać poczucie małości wobec Boga--Człowieka, który na krzyżu oddał życie za nas. Osoby otrzymujące świece wyższe podczas śpiewania *Litanii do wszystkich świętych* również padają na twarz. W ten sposób okazują całkowite oddanie się, poczucie własnej niegodności i niemocy. Natomiast uklęknięcie jest aktem jednorazowym (przyklęknięcie) albo postawą przyjętą na dłuższy czas (klęczenie). Jest to uproszczona forma leżenia krzyżem. Wyraża pokutne usposobienie. Pobożni chrześcijanie przyjmują tę postawę podczas modlitwy. Przepisy określają czas i okoliczności, w których należy uklęknąć podczas Mszy świętej.